

Бавно, но вѣрно и здраво, се събираше и настаняваше руската войска на длъжъ по лѣвия брѣгъ на Дунава, отъ килийското гърло до устието на рѣка Алута (Олта). Оттатакъ тѣзи рѣка бѣхъ наредени румѣнскитѣ войски. Дъждове, калове и нередовността на желѣзнитѣ пѣтища бѣхъ голѣма спѣнка за скорошното прѣвозване и располагање на рускитѣ войски. Едвамъ къмъ 27 априлия, освѣнъ поменѣтитѣ корпуси, можахъ да стигнатъ 4-й, 9-й, 13-й и 14-й корпуси.

Първото дѣло, което прѣдстоеше да свърши руската армия, бѣ прѣминаването на Дунава. Прѣдприятие отъ голѣма важность и трудность, то бѣше толкозъ повече трудно, защото трѣбваше да се укрие мѣстото за прѣминаване. Но прѣди това, имаше цѣлъ редъ работи, които сѣщо така искахъ трудъ и внимание. Трѣбваше по длъжъ на Дунава да се дигнатъ малки укрѣпления, да се обрѣжатъ батереи и да се расчистватъ пѣтища. Турцитѣ се мѣчяхъ съ своя броненосенъ флотъ да врѣдѣтъ на всички тѣзи работи; съ тѣзи цѣль, тѣ бомбардирахъ крайдунавскитѣ румѣнски градове, села и манастири и гърмѣхъ върху солдатитѣ работници. Но на това «юнашко» расхождане по Дунава скоро трѣбваше да се тури край.

Още на 21 априлия руската, току що настанена въ Браила, батарея свали куминя и развали кърмилото на единъ, а запали пола (кувертата) на други турски корабъ-мониторъ. На 23 апр. главнокомандующий направи една расходка изъ Кишиневъ въ Румѣния. Когато той посѣти Браилската батарея, разгледва отерѣщнитѣ турски позиции, петътѣхъ броненосни кораби въ Мачинския рѣкавъ — въ това врѣме отъ единъ турски тримачтовъ броненосецъ поченѣли да бомбардиратъ въ руската батарея. Двѣ гранати ударили въ бруствера на съсѣдната батарея, която дѣлила съ трапъ мѣстото, гдѣто стоялъ главнокомандующий съ своята свита.

На 25 априлия главнокомандующий се върнѣ пакъ